

[Sędzia Jachowicz Bogdan 00:12:32.152]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 września 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa G. B. przeciwko (...) Spółce z o.o. komandytowej z siedzibą w Ł., z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanego Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) Spółki z o. o. w upadłości likwidacyjnej, zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 30.750 zł z odsetkami ustawowymi od 28 października 2013 roku do 31 grudnia 2015 oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty wyżej wskazanej kwoty, kwotę zasądził nadto 5.931 zł 52 grosze tytułem kosztów procesu, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, nakazał pobrać tytułem kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi od powódki 251 zł 42 gr., od pozwanego 1.161 zł 5 gr. Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się pozwany. Pozwany zaskarżył wyrok w części, to w zakresie punktów 1 i 3 i zarzucił naruszenie art. 233 paragraf 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zakupiony przez powódkę od pozwanego lokal obarczony był wadą, za którą pozwany odpowiada na podstawie przepisów statuujących odpowiedzialność sprzedawcy za wadę rzeczy sprzedanej w sytuacji, gdy w powyższym nie znajduje wiarygodnego potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym, w szczególności w opiniach biegłych, które Sąd I Instancji przeanalizował w sposób wybiórczy i bezkrytyczny. W dokumentach sprawy znajdował się całkowicie pominięty przez Sąd I Instancji dokument aprobaty technicznej, z której wynika, że styropian wmontowany w lokalu powódki odporność CS 1060 to styropian przeznaczony właśnie do montowania jako podłogowy, w dacie sprzedaży lokalu powódce nie obowiązywała norma budowlana (...), artykułu 328 w związku z 13 przez błędne wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, artykułu 100, 113 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przez ich zastowa..., zastosowanie w miejsce art. 98, naruszenie przepisów prawa materialnego to jest art. 556 paragraf 1 k.c., 560 paragraf 1 i 2 k.c., 566 paragraf 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym na datę zawarcia przez strony umowy sprzedaży z 25 stycznia 2013 r. przez ich zastosowanie w sprawie w sytuacji, gdy zebrany materiał dowodowy w sposób wiarygodny nie potwierdził, że zakupiony lokal był obarczony wadą, art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy żaden z biegłych, pomimo upływu znacznego czasu od daty wydania lokalu powódce, nie stwierdził żadnych negatywnych skutków zastosowania przedmiotowego styropianu, a żądanie zapłaty odszkodowania przy jedynie hipotetycznym przyjęciu niewłaściwości zastosowanego styropianu winno być oddalone, jako stanowiące nadużycie prawa. I w oparciu o to wnoszono o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości, wnoszono nadto również o ponowne rozpoznanie wniosku o dopuszczenie dowodu z innego biegłego posiadającego wiedzę specjalną z zakresu materiałów budowlanych. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja pozwanego jest niezasadna. Sąd Okręgowy podziela argumentację prawną Sądu Rejonowego, a dokonane ustalenia przyjmuje za własne. W pierwszej kolejności wypada odnieść się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, mianowicie art. 233 paragraf 1 k.p.c. Niewadliwie ustalony stan faktyczny sprawy determinuje, bowiem prawidłowe zastosowanie prawa materialnego. Podstawowy zarzut apelującego w zakresie naruszenia przepisów postępowania to oczywiście zarzut błędnej i wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzącej do przyjęcia, że sprzedany lokal obarczony był wadą fizyczną w postaci wmontowania na posadzkach styropianu o zaniżonych parametrach odporności na ściskanie. Stawiając zarzut nieprawidłowej oceny materiału dowodowego pozwany nie zdołał jednak wykazać, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana wbrew regułom wynikającym z przepisu art. 233 paragraf 1 k.p.c. Prawidłowe stawienie zarzutu z artykułu 233 paragraf 1 k.p.c. wymaga od skarżącego wskazania konkretnego dowodu przeprowadzanego w sprawie, którego zarzut ten dotyczy i podania, w czym skarżący upatruje wadliwą jego ocenę. Nie jest nim inna ocena tych samych dowodów przeprowadzona przez skarżącego. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Uchybień w ocenie dowodów nie sposób dopatrzeć się w stanowisku Sądu I Instancji. Według Sądu Okręgowego ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Przedstawiona w tym zakresie argumentacja apelacji stanowi jedynie polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sąd i w konsekwencji z dokonanymi ustaleniami. Polemika ta jest zaś niewystarczająca dla podważenia dokonanej w sprawie oceny dowodów. Przedstawione zarzuty należałoby przede wszystkim ocenić na

gruncie naruszeń prawa materialnego, ocen czy ustalenia, co do niekwestionowanego rodzaju i stanu zastosowanego styropianu stanowią, czy też nie, wadę fizyczną w rozumieniu przepisu art. 556 paragraf 1 k.c. Z zarzutami pozwanego nie sposób się zgodzić. Przypomnieć należy, że zgodnie z projektem budynku na podłodze w lokalu powódki powinien zostać użyty tzw. styropian twardy. Sąd Rejonowy poczynił ustalenia, co do wymogów stawianych temu materiałowi w oparciu o opinie biegłych. Ustalił, że tak zwany styropian twardy charakteryzuje się naprężeniem ściskającym przy 10-cio procentowym odkształceniu wynoszącym 100 kilo pascali lub więcej, to jest CS(10)100 lub więcej oraz gęstością pozorną 20 kg na metr sześcienny. Styropian o takich parametrach określa się oznaczeniem (...). W dacie projektowania i rozpoczęcia wykonywania budynku przy ulicy (...) w Ł. obowiązywała norma techniczna (...) przewidująca wyżej wskazane parametry dla styropianu podłogowego. W tekście normy technicznej te same określenia dla dach podłoga oznaczono styropian o współczynniku CS10(100), a nie styropiany charakteryzujące się niższym współczynnikiem naprężenia ściskającego przy 10-cio procentowym odkształceniu. Treść tej normy oparta była na badaniach naukowych i pod względem merytorycznym pozostaje aktualna, mimo że formalnie już ta norma nie obowiązuje. Określone w niej wymogi nadal są uzasadnione stanem wiedzy naukowej. Wedle pozwanego w lokalu powódki miał być zastosowany styropian klasy (...). Sąd Rejonowy trafnie w oparciu o opinie trzech biegłych sądowych, w sposób niebudzący wątpliwości, ustalił, że dopuszczenie do zastosowania pod posadzką w lokalu powódki styropianu (...) było wadliwe. Odporność na ściskanie takiego styropianu jest, bowiem o 40% gorsza od klasy (...), co może mieć negatywny wpływ na walory użytkowe i trwałość posadzki. Ocena dowodu z opinii biegłych dokonana przez Sąd I Instancji spełnia kryteria oceny swobodnej z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego i zasługuje na pełną aprobatę. Dlatego też Sąd Rejonowy zasadnie oddalił wnioski pozwanego złożone 28 lipca 2018 r. o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Uznać należy, że wniosek zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania i uzyskania potwierdzenia, co do własnej interpretacji faktów. Zauważyć należy, że również opinia wykonana na zlecenie powódki w pełni korespondowała z ustaleniami biegłych sądowych. Na szczególne podkreślenie zasługują wyniki, jakie pozwana uzyskała, badając styropian ułożony na posadzkach powódki. Badania te karta 347 wykonywał pracownik naukowy Politechniki (...) R. W. **[f00:22:52.712]**, także przesłuchany przez Sąd Rejonowy w charakterze świadka. Karta 474-475. Z badań tych, jak z zeznań wynika, że położony styropian nie spełniał nawet deklarowanej normy CS(10)60, miał o 10% odporności na ściskanie mniej, niż deklarowana. Dlatego też ponowny również w apelacji wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego, Sąd Okręgowy uznał za zbędne. Podsumowując zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanych w apelacji, jako niezasadny, nie mógł prowadzić do zmiany poczynionych ustaleń, a tym samym również nie stanowił podstawy zmiany zaskarżonego wyroku. Zarzut natomiast z pkt. 1b apelacji jest całkowicie niezrozumiały, nieuzasadniony, albowiem odnosi się do zapewne innej sprawy, ponieważ mowa o przepisie art. 13 paragraf 2 w tymże zarzucie. W konsekwencji niezasadnym jest również zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, zwłaszcza art. 560, 556 paragraf 1, 566 k.c. Dokonując subsumcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, Sąd prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego. Trafnie na gruncie przesłanek z art. 556 paragraf 1 k.c. przyjął istnienie wad fizycznych w sprzedanym lokalu w postaci styropianu o zaniżonej odporności na ściskanie i odpowiedzialność pozwanego z tego tytułu. Sąd Rejonowy, odwołując się do opinii biegłych wskazał, że także obecnie do wykonania podłóg w budynkach powinien być stosowany styropian klasy (...) nie niższej, gdyż tylko to zapewnia właściwą trwałość podłóg, a norma techniczna obowiązująca w dacie umowy zawarcia tej umowy i zatwierdzenia projektu budowlanego, rozpoczęcia inwestycji opierała się na wynikach aktualnych badań naukowych i po względem merytorycznym sformułowano w niej wymóg, co do parametrów styropianu jest uzasadniony. Z merytorycznego punktu widzenia powinien być nadal stosowany. Podkreślić należy, że także badania na zlecenie pozwanej strony wykazały, że położony styropian nie spełniał nawet deklarowanej normy CS(10)60. Miało 10% odporności na ściskanie mniej, niż deklarowana. Dlatego też Sąd Rejonowy trafnie uznał, że roszczenie znajduje uzasadnienie na gruncie art. 566 paragraf 1 k.c. Podzielić należy w tym zakresie ocenę Sądu Rejonowego. Aby usunąć wadę powódka musi ponieść, bowiem koszt demontażu i ponownego montażu elementów wykończenia lokalu umieszczonych lub zamocowanych bezpośrednio albo pośrednio do wylewki betonowej, takich jak parkiet i terakota. Dotyczy stanu nadanego lokalowi przez powódkę już po wydaniu go powódce, to jest stanu nieobjętego ceną sprzedaży lokalu. Zarzut naruszenia art. 5 Kodeksu cywilnego jest bezpodstawny. Twierdzenie, że powódka, żądając obniżenia ceny za lokal z tytułu wady posadzki, dopuściła się nadużycia praw podmiotowych jest oczywiście bezzasadne. Występując z roszczeniem realizowała, bowiem swoje prawo do uzyskania rekompensaty za wady kupionego lokalu. Nikt rozsądny nie zaakceptowałby zapłacenia bardzo dużej kwoty za lokal, który dotknięty

jest poważną wadą, gdzie styropian nie odpowiada nawet zaniżonym parametrom, jest o 10% gorszy, niż miał być według pozwanego. Trzeba pamiętać, że użycie na posadzce w lokalu mieszkalnym styropianu o niższych parametrach (...) może skutkować skróceniem okresu trwałości podłogi. Po pewnym czasie użytkowania może nastąpić deformacja styropianu skutkująca pękaniem płytek lub parkietu, w szczególności przy stałym obciążeniu meblem. Wskazać należy, że zdziwienie budzi powoływanie się na zasady współżycia społecznego przez podmiot nierealizujący prawidłowo swoich zadań w zakresie nadzoru nad procesem inwestycyjnym. Stwierdzona wada nie była pierwsza, stan posadzek był także wadliwy. Notabene styropian został nabyty od bliżej nieznanego producenta styropianu już nie działającego. W tym stanie rzeczy wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych przez apelującego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację. W konsekwencji bezzasadny jest zarzut dotyczący orzeczenia o kosztach procesu. Sąd Rejonowy zasadnie w oparciu o art. 100 k.p.c. stosunkowo rozdzielił koszty, biorąc pod uwagę wynik procesu. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 paragraf 1 i 3 k.p.c. Ponieważ pozwany przegrał swoją apelację w całości, Sąd zasądził od niego na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego, za które zostały obliczone stosownie do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[koniec 00:28:41.002]